

los rondayres que fos cosa bona com ells eran bons, si havem de créurer la següent cobla:

Encara que anem de nits
No som gent de mala vida,
Ni vetllem per mals profits
Ni per cosa prohibida.

Algunas vegadas, per exemple, quan un dels cantayres, se sentia *ull prés* d' alguna de las noyas de la casa s' hi afegian coblas alusivas, que en cada cas eran diferents y novas, sense formar part de la col·lecció popular.

Per fi venia la última indirecta que no faltava may, en la forma següent ab petites variants.

Lo qui porta la cistella
Ja sabéu que 's un fadri,
Mes s' estima una donsell
Que tots los ous que hi ha aquí.

No cal dir que 'ls cantors eran ben rebuts per tot arréu y que may marxavan de una casa sens afegir á la cistella quelcom de bo pera la brena que tots junts los de cada colla feyan en la tarde del día de Pasca, consumint tot lo arreplegat la nit antes.

Lo usar en nostra breu explicació los verbs en temps pretérit no vol pas dir que la costum s' hagi perdut, però si que en molts endrets s' es modificada bastant, y també que la afició á cantar las caramellas va de baixa, perque, com las cosas no marxan gaire bé, la brena de Pasca se va tornant mes magre de any en any y fa que las cansóns tampoch van gaire fortas.

En nostra vila los coros sostenen aquesta costum, pero desgraciadament deixan á racó las cansóns populars, que ab tot y sos defectes, son mes insinuants y plaxeriosas, per altres cansóns, millors si 's vol, pero faltadas de aquella gracia y sobre tot ab una tonada que no es res. Si algún de nostres musichs los hi posés en música unas coblas de caramellas inspirantse en cants populars, los hi taría un bon favor y ell tindria la satisfacció de sentir que l' andemá tothom las canta, perque la música popular te aixó, que s' apren y 's recorda facilment, perque dintre 'l cor hi ha alguna cosa, que per aquest cas, ajuda á la memoria,